

31. évközi vasárnap

Bevezetés

A mai 31. évközi vasárnap evangéliumában Jézus és az Írástudó párbeszédét fogjuk hallani a „Főparancsról”. Arról, hogy nem létezik csak istenszeretet emberszeretet nélkül, és emberszeretet istenszeretet nélkül. Hogy az Istenszeretet nélkül hová vezet az „emberszeretet” tudjuk, tapasztaljuk. Az Istenszeretet pedig emberszeretet nélkül fából vaskarika. Vizsgáljuk meg a mi Főparancs gyakorlásunkat.

Kirié litánia

Urunk Jézus, bocsáss meg nekünk, hogy gyakran nem teljesítjük a szeretet nagy parancsát még családunkon belül sem. Uram! Irgalmazz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy nem teljesítjük a szeretet nagy parancsát azokkal a legkisebb testvéreinkkel, akikkel azonosítottad Magadat. Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy egyre kevésbé támogatjuk a szeretet által létre hozott intézményeket, kórházakat, szeretetotthonokat és az ott élőket, illetve gyógyulásukat várókat. Uram irgalmazz!

Evangélium után

"Embertársunkat pedig úgy szeretni, mint önmagunkat, többet ér minden égő- vagy véres áldozatnál."

Testvérek! Az evangélium arról a párbeszédről számolt be, amelyben Jézus azt mondja el, hogy a vallásos életben melyik a főparancs. A gyakorlati keresztény élet-

alakítás számára is nagyon fontos kérdés, hogy cselekedeteink irányításában melyik isteni törvény a legfontosabb.

A Jézus és az írástudó között létrejött párbeszéd a jeruzsálemi templom udvarán zajlik le. Ez a hely nagyon megfelelő erre a beszélgetésre. Ez az imáadásnak, és az égő- és véres áldozatok bemutatásának a helye. Ezért nagyon alkalmas környezet annak a kérdésnek a felvetéséhez, hogy a törvények közül melyik a leglényegesebb, melyik az első.

Az írástudó, aki most Jézus-hoz intézi kérdését, őszintén érdeklődik a válasz iránt. Nem akarja őt próbára tenni, nem akar neki csapdát állítani, valóban az érdeklő, hogy ez a próféta, Jézus, akire olyan sokan hallgatnak, miként vélekedik a kérdésről.

Neki majdnem hatszáz parancsról és tiltásról van tudomása, ezért nagyon is indokolt volt érdeklődése, hogy van-e ezek között legfontosabb. Jézus válaszában sincs semmi rendkívüli. Egy ismert vallásos gyakorlatra utalt. A "Halld Izrael" kezdetű imát, amelyet az első olvasmányban hallottunk, a jámbor izraeliták mindennap imádkozták.

Ennek az imáadásnak a szövegéhez tartozott a főparancs első része. Miután az imáadásban a hívő megvallotta, hogy az egyetlen Isten az ő Ura, ezt követte a felszólítás: ezt az Istent szeresse teljes szívvel, teljes lélekkel és erővel. Az imáadás mindennapi ismétlése erősen meghatározta a hívő ember vallásos szemléletét.

Jézus szavaiban tehát nincs semmi feltűnő. Semmi olyant nem tartalmaz, amit vádként lehetne felhozni majd később ellene.

Mégis van benne valami újdonság. A főparancs nemcsak az embernek Istenhez fűződő viszonyát határozza meg, hanem az embernek emberhez fűződő kapcsolatát is.

Itt a templomban lett teljesen világos, hogy Istent szeretni azt is jelenti, hogy szeretjük embertársainkat is, együtt érzők vagyunk velük.

Ennek az együttérzésnek nagyon sok megnyilvánulási lehetősége van.

A testi élet területén kezdődik, de kiterjed a lelkiéletre is. Az emberek iránti szeretet indít arra, hogy az éhezőket tápláljuk, a ruhátlanokat öltöztessük, a hajléktalanoknak fejük fölé tetőt biztosítsunk.

A lelkiélet megsegítésére irányuló szeretetszolgáltatnak ugyancsak sokféle formája van. Az egyik legnehezebb feladat az, hogy azokat a lelki terheket igyekezzünk megszüntetni, amelyek valakit olyan életvitelre kárhoztatnak, ahol még rendes ennivalója sincsen. Ha valaki rabja lesz az alkoholnak, rabja a drognak, akkor már keresetének egy jelentős részét kábítószerekre fogja költeni.

Ha valaki olyan kevés lelki energiával rendelkezik, hogy nincs kedve, vagy ereje dolgozni, még akkor sem, ha ebben a munkanélküliség világában is lenne neki lehetősége. Mondván szociális segélyből is megél munka nélkül. Ismerjük a régi mondást: A munka nemesít. Az ilyeneket sajnos nem, mert a munkátlan-

ság egyre jobban legyengíti, lezülleszti, s egyre jobban kivetkőzteti emberi mivoltából. Szenvedély-beteggé lesz, és elkábított állapotban szörnyű tettekre lesz képes.

Szeretjük-e mi őket? S úgy szeretjük-e ezeket az embertestvéreinket, mint önmagunkat? Vagy kerüljük őket?

És azokat, akik nem a társadalom peremén élnek, de akik ellen-szenvesek számunkra, azokat, akiknek csak hibáikat tartjuk számon?

És hogyan szeretjük a velünk együtt élőket, a családtagokat? Hogyan hitvestársunkat? Hogyan gyermekeinket? Mennyit foglalkozunk egymással? Mennyire segítjük egymást? És hogyan idős szüleinket? Nem arra törekszünk-e, hogy szeretetothonba helyezzük őket.

Jó lenne, ha egyre jobban tudatosodna bennünk, nincs istenszeretet emberszeretet nélkül, de emberszeretet sem, istenszeretet nélkül!

Jó lenne azt is tudatosítani önmagunkban, hogy az Úr Isten minden gyarlóságunk és nyomorúságos mivoltunk ellenére is elfogadott és elfogad bennünket. De nemcsak bennünket, hanem az idegeinkre menő testvéreinket is.

Feladatunk az Isten- és emberszeretet parancsát egymástól elválasztatlanul gyakorolni. Mert, a beszéd kezdetén idézett szentírási szavak szerint, Embertársainkat úgy szeretni, mint önmagunkat, többet ér minden égő- és véres áldozatnál.

Ámen

F. F.